

Ena Hälli, isa Boss ja nende kuus last koos pererahvaga.

Vägagi karvase perekonna kokkutulek kevadisel matkarajal

Berni alpi karjakoorte pesakond pidas matkarajal esimest sünnipäeva.

Meie pere on Eesti mõistes praegu suur – nimelt kolmelapseline ja kolmekoeraline (lisaks veel kass ja deegud), aga aasta tagasi võis kokku lugeda lausa 18 hinge. Nii palju oli meid tänu koerakestele, kes 22.–23. aprillil 2009 siia sündisid noore berni karjakoera Hälli kutsikateks.

Muidugi oli ette teada, et need kümme nn trikoloori peatselt endale uued kodud leiavad, kuid kaks kuud olid nad meie pere täieõiguslikud liikmed ja ausalt öeldes määrasid meie pereelu sel ajal palju rohkem kui keegi muu.

Üritasime küll edasi koolis ja tööl käia, kuid graafiku järgi, et inimeste silm ja valve oleks neil väikestel esialgu ööpäevaringne ja ka edaspidi jär-

jepidev. Noor koeraema Hälli oli abiga rahul, sest kaua sa ikka neid vänderdisi imetled, kui kevadine päike on öuele nii palju huvitavaid lõhnu toonud ning mängida tahaks ka...

Esialgu polnud pisikestest koerahakatistest emme Hällile mingeid mängukaaslasi. Aga nad kasvasid kiiresti, peagi avasid oma säravad tumedad silmad, hakkasid ringi sibama ning muutusid üha seltsivamaks, tegid tuule alla koeraemmelegi ja pakusid peavalu pererahvale, kui otsustasid korraga kümnes eri suunas aeda vallutada.

Nii see aeg läks, enam polnud kaugele päevad, mil iga väike vänderdis oma uue pere juurde kalpsas. Meile tegi heameelt, et kutsikate pered käisid meil juba varem korduvalt külas, nii saime üksteist tundma õppida ning oli kergem usaldada pisike karvapall (siiski juba 6–8 kg kaaluv) uutesse kättesse.

Täna – veidi enam kui aasta pärast Hälli kutsikate sündi, 25. aprillil 2010 – paistis päike kevadiselt eredalt, tuul sasis uljalt pungitavaid puulatvu ja berni karjakoer Hälli sai kohe aru, et taas on tema perekond kuhugi sättimas, sest signal-saginal saaliti toas ringi, tassiti asju autosse ning hüüti üksteisele üht ja teist.

Kuhugi on minek!

Selge, on minek, ja küsimus vaid selles, kuidas end pererahvale eriti nähtavaks teha, et nad ei unustaks teda kui kõige toredamat ja vahvamat koera kaasa võtta!

Selleks tuli hoolega karelda iga inimese ümber, kes läbi hoovi liikus ning maja välisukse juures pidi kõigil jalus tolgendama – selle eest sai vähemalt natukenegi tähelepanu. Ega muidu pole taolises olukorras lootustki, et keegi tuleks väikese koerakesega